

FOR VERDENS LIV

Omkring det første møte i komiteen for Avdelingen for verdensmisjon og evangelisering i Kirkenes Verdensråd (Paris, august 1962)

av

OLAV GUTTORM MYKLEBUST

«Halvdelen av denne verden sulter, og vi holder på å lære å dele vårt brød ikke bare med våre naboer, men tvers over verden. Det finnes en sult som ingen del av verden er fri for, og det gis intet annet brød som kan tilfredsstille denne sult enn Jesus Kristus. Vi må nå lære — som én familie — hvordan vi skal dele det levende brød med alle mennesker som vil ta imot det.»

Skulle jeg forsøke i få ord å sammenfatte inntrykkene fra det møte — forøvrig det *første* møte — den nye avdeling for verdensmisjon og evangelisering i Kirkenes Verdensråd nylig holdt, faller det naturlig å sitere nettopp disse ord — slutningsordene fra det «budskap» møtet vedtok og som i sin helhet er gjengitt nedenfor. Det var et møte hvor man ikke bare diskuterte og gjorde vedtak, men hvor spørsmålene — bevisst og konsekvent — ble behandlet ut fra et sjelesørgerisk sikte, — i full overensstemmelse med målet for arbeidet i denne «division» (slik grunnreglene definerer det): «å fremme forkynnelsen av evangeliet om Jesus Kristus for alle mennesker, så de kan komme til tro på ham og bli frelst».

Møtestedet var Cité Universitaire, Paris — en institusjon uten sidestykke i verden, skapt gjennom storstilt samarbeid mellom 20—30 nasjoner. De forskjellige bygninger — det finnes også et «Norges hus» — er spredt over et stort område, et veritabelt parkanlegg, — og hver eneste bygning har sin karakteristiske nasjonale stil. Langt sterkere enn denne variasjon i arkitektoniske uttrykksformer virker imidlertid den variasjon i rase- og folkeindividualiteter *menneskene* man

møter her, representerer. Det bor mellom 5 000 og 6 000 studenter i denne «universitetsby», tilhørende mellom 80 og 90 forskjellige nasjonaliteter. En tredjedel av «innbyggerne» er fra de nye stater i Afrika og Asia, og de 20 000 utenlandske studenter i Paris — som i alt har 80 000 studenter — kommer regelmessig hit for å treffe sine landsmenn. Cité Universitaire blir på denne måte et enestående møtested for de forskjelligste religioner, kulturer og politiske ideologier. Innen veggene til disse bygninger, er det blitt sagt, finner det sted «en utrolig internasjonal dialog mellom studenter fra hele verden».

Som nevnt var dette det første møte i komiteen for den nye misjonsavdeling. Som representant for det land hvis misjonsråd, som det eneste av de 38 medlemsråd i Det internasjonale misjonsråd, hadde funnet ikke å kunne godta planen om sammenslutning av dette råd med Kirkenes Verdensråd, ja ikke en gang å kunne stå tilsluttet den nye misjonskommisjon innenfor det integrerte råd som konsultativt medlem, ba jeg allerede på åpningsmøtet om ordet for å klargjøre bakgrunnen for det norske standpunkt, — et standpunkt som jeg selv forøvrig ikke har kunnet slutte meg til (jfr. NOTM 1959 s. 193ff, 1960 s. 49ff, 1962 s. 102 ff).

Slik Norsk Misjonsråd ser det, sa jeg, vil sammenslutningen bety et åndelig tap. Den «basis» Kirkenes Verdensråd bygger på, er alt for vid og alminnelig til å kunne verne arbeidet mot innflytelse fra liberal teologi. Rådet representerer også en maktkonsentrasjon som kan få vidtrekkende konsekvenser. Denne norske reaksjon må sees i historisk sikt, hevdet jeg. Misjonsvirksomheten i Norge er i stor utstrekning en frukt av vekkelsesbevegelser. Og kristenlivet i det hele er preget av omsorg for «det fulltonende evangelium» og et levende ønske om at dette må ha fritt løp.

Nok en faktor som må nevnes i denne sammenheng, sa jeg videre, er den spenning — en arv fra tidligere tider — som eksisterer i Norge mellom den institusjonelle kirke på den ene side og de kristne organisasjoner på den annen side, —

en spenning som aksentueres ved at Den norske kirke er en statskirke. Bortsett fra de tallmessig små, men meget aktive frikirker, blir arbeidet for misjonen fremmet ikke som en kirkesak (en sak for kirken som sådan), men som en selskaps-sak (en sak for frie organisasjoner).

Jeg fant det også riktig å takke for den positive innstilling det negative norske svar på forslaget om sammenslutning var blitt møtt med i New Delhi, — takknemligheten man der hadde gitt uttrykk for, for det verdifulle fellesskap man i mange år hadde hatt med misjonsbevegelsen i Norge, og det inderlige ønske om at det broderlige forhold til vennene i Norsk Misjonråd måtte bli bevart og utdypet (jfr. NOTM 1962 s. 102f).

Det sjelesørgeriske sikte, som preget møtet i Paris sterkere enn noe annet møte av tilsvarende karakter — ekumenisk eller luthersk — jeg tidligere har deltatt i, skyldtes nok i første rekke lederen av den nye misjonsavdeling, den tidligere generalsekretær i Det internasjonale misjonsråd, biskop *Lesslie Newbigin*, en kristen personlighet som i sjelden grad forener teologisk innsikt og administrativ dyktighet med levende omsorg for medmenneskers frelse. Den sterke betoning av bibelstudium og bønn, som er et slikt karakteristisk trekk hos Newbigin, «slo gjennom» gang på gang også ved denne anledning, som f. eks. da vi drøftet opplegget for det møte kommisjonen for verdensmisjon og evangelisering skal ha i Mexico City neste år. Newbigin's forståelse av kirken som en «ekspedisjon» mer enn en «institusjon», dvs. som «sendt» til verden, en fortsettelse av Faderens sendelse av Sønnen, — og videre hans tro-skap mot det bibelske budskap om Jesus Kristus som den eneste frelser for menneskene, og, som resultat av denne holdning, hans fremhevelse av sannhetsspørsmålet som den avgjørende faktor såvel i misjonsbevegelsen som i den ekumeniske bevegelse (så langt det er mulig å skjelve mellom disse to), — alt dette kom klart til uttrykk også under dette møte.

Den ekumeniske bevegelse, hevder Newbigin, er ikke en bevegelse for hvilken som helst enhet, men for den enhet Gud

selv har skapt gjennom opphøyelsen av Jesus Kristus på korset og gjennom den gjerning Den Hellige Ånd stadig utfører blant oss. Gud — dette er nettopp evangeliet — har ikke latt oss bli i mørket, i trelldom under synden. Han har åpenbart seg i sin Sønn og gjennom ham frelst oss fra ondskapens makt. Den ekumeniske bevegelse er på den ene side åpen for *alle* som bekjenner Jesus Kristus som Gud og Frelser, men den er på den annen side åpen *bare* for dem som bekjenner Jesus Kristus som Gud og Frelser. Vi må derfor hverken underkjenne dem som anerkjenner ham eller anerkjenne dem som underkjenner ham!

Newbigin stilte under møtet i Paris — nok en gang — spørsmålet om grunnen til at misjonsbevegelsen synes å ha mistet noe av den varme og kraft den hadde tidligere, med det resultat at den ikke når videre utover, vinner nytt land for evangeliet. Hans eget svar på dette spørsmål var — nok en gang — en understrekning av misjonen som et verk av Den Hellige Ånd (jfr. NOTM 1961 s. 65ff). Hemmeligheten ved en fornyelse av misjonsgløden og misjonskraften ligger i en ny og dypere forståelse av den nytestamentlige tanke om misjonen som Åndens gjerning. Så sant vi i våre misjonsbestrebelse er lydige mot Den Hellige Ånds kall og direktiver, behøver vi ikke være engstelige når vi nå, etter i to århundrer å ha arbeidet *med* strømmen, må gå *mot* strømmen, må gå ikke fra de rike og mektige på jorden til de fattige og uvitende, men nøyaktig den motsatte vei!

Jeg har referert Newbigin så pass utførlig, fordi hans synsmåter fortjener å bli kjent her i landet, og fordi det først ut fra den teologi han står for, er mulig å forstå og gi en rett vurdering av hans arbeid som leder av den nye misjonsavdeling i Kirkenes Verdensråd. Hva dette arbeid angår, er det altfor omfattende og mangearartet til at det kan gjøres rede for det i denne artikkel. Noen få og spredte streif er alt jeg kan gi.

Som «avdeling» innenfor Kirkenes Verdensråd representerer DWME (Division of World Mission and Evangelism) ikke bare

en av flere «funksjoner» eller «arbeidsformer». Det mandat den har fått seg tildelt, er ikke noe mindre enn å gjøre verdensrådet *som helhet* til et organ for verdensmisjon og evangelisering. Nettopp som *misjonsavdeling* står den her meget sterkt, nært knyttet som den naturlig er — i og med det oppdrag den er betrodd — til det arbeid som utføres gjennom de andre avdelinger: tro og kirkeordning, kirke og samfunn, studievirksomhet, mellomkirkelig hjelp, ungdomsarbeid, lekmannsarbeid osv. Men nettopp derfor er det også viktig at misjonsavdelingens særpreg og siktepunkt er helt klart, nemlig — i samsvar med det formål arbeidet i denne avdeling har (jfr. ovenfor) — *konsentrasjonen om de tiltak som best kan hjelpe kirkene i deres bestrebelsler for å konfrontere menneskene — i alle seks kontinenter — med den levende Kristus på en slik måte at de føres til tro på ham*. Som man vil se, er dette et videre perspektiv enn det Det internasjonale misjonsråd opererte med. Helt frem til våre dager er jo verdensmisjonen blitt forstått og fremmet som en virksomhet av kirkene i vesten blant folkene i Afrika og Asia samt Latin-Amerika. Denne dobbelte begrensning lar seg ikke lenger opprettholde. I den nye situasjon må misjonen forstås og fremmes i globalt sikt, og det både hva misjonssubjekt og misjonsobjekt angår. Som «feltet» for misjonen i dag er over alt, slik er også «hjemmearbeidet» for misjonen i dag over alt!

Av konkrete saker som ble behandlet, kan nevnes den teologiske utdanning i de unge kirker, nye og «smidigere» former for prestatjenesten, den utfordring til kirken islam i Afrika representerer, forholdet mellom verdensmisjonen og det storstilte hjelpearbeid Kirkenes Verdensråd driver, vårt ansvar som kristne for misjon blant jødefolket, og spørsmålet om felles innsats for evangeliet i særskilte «situasjoner» (som f. eks. de nye industri- og bysamfunn i Afrika eller de intellektuelle i India).

Det kunne sies meget om behandlingen av disse saker, men det er ikke mulig å gå i enkeltheter. Om Israel f. eks. ble det klart sagt fra at oppdraget å vinne verden for Kristus også

omfatter dette folk, og at det ikke bare er en «samtale» det her dreier seg om, men virkelig misjon, dvs. forkynnelse av evangeliet med sikte på personlig omvendelse og tro på Kristus. En følge av sammenslutningen er at arbeidet for Israel fra å være et periferisk anliggende for kirkens verdensmisjon nå er brakt like inn i sentrum av denne. Kirkene har som kirker erkjent sitt ansvar for denne oppgave på en ny og avgjørende måte. Organisatorisk kommer dette til uttrykk bl. a. i at det — som en integrerende del av virksomheten for verdensmisjon og evangelisering — er opprettet en særskilt komité for «Kirken og jødefolket», og at denne sektor av virksomheten har sin egen heltidsansatte sekretær (med kontor i Genève). Personlig beklager jeg at Den norske Israelsmisjon, som i en årrekke har samarbeidet med den internasjonale komité for jødemisjon tilsluttet Det internasjonale misjonsråd, ikke har funnet å kunne gå inn i det nye arbeidsfellesskap.

Når det gjelder forholdet mellom de to avdelinger henholdsvis for verdensmisjon og for mellomkirkelig hjelp samt hjelp til flyktninger, katastroferammede osv., ble det sterkt betonet at det her dreier seg om en *felles* oppgave, — å skille dem fra hverandre ville være ensbetydende med utroskap mot evangeliet. På den annen side er det nødvendig av administrative hensyn å være klar over og bli enige om hvilke prinsipper som bør følges med hensyn til fordelingen av ansvar. Det er vår plikt å dele vår materielle rikdom med dem som lider nød, men det må skje på en slik måte at arbeidet for å dele med disse og med alle mennesker den sanne rikdom — de åndelige og evige verdier, evangeliet om Guds frelse i Jesus Kristus — ikke blir stillet i skyggen. Hjelpearbeidet på det materielle plan «må ikke bare bli svaret på en øyeblikkelig impuls, men del av et permanent engasjement forankret og konkretisert i forbønn». Det synes å være en tendens i dag til å betrakte hjelpearbeidet som viktigere enn evangeliseringen. Man blir gjennom besøk f. eks. i India sjokkert over å se at så mange mennesker er uten mat, men ikke tilsvarende sjokkert over at så mange mennesker er uten evangeliet. Det er

videre symptomatisk at straks en katastrofe inntreffer, er den felles hjelp fra kirkene gjennom verdensrådet på vei i løpet av få timer, men noe tilsvarende sjer ikke hvor vi står overfor en situasjon som er et inntrengende kall til *evangeliserende* innsats!

Det er bl. a. den kjensgjerning dette siste sikter til, som gjør det ønskelig, ja nødvendig å nå frem til større enhet i selve innsatsen for *misjonen* (jfr. planen «Joint Action for Mission»). Kirkene verden over må se sin misjonsoppgave som en *felles* oppgave, — hvilket imidlertid ikke vil si at det straks skal dannes en «forenet» kirke i de områder hvor et sterkt behov eller en ny mulighet for evangelisering melder seg, uten hensyn til konfesjonelle forskjeller. Men misjonene og kirkene må i fellesskap undersøke behov og muligheter, og søke råd og hjelp hos hverandre og overlate utførelsen av oppdraget til den misjon eller kirke som sitter inne med de ressurser — personlige og pekuniære — som er nødvendig for å løse oppgaven. Den uhørte kløvning av de kristne krefter i Asia og Afrika betyr en ytterst alvorlig svekkelse i evangeliseringsarbeidet, — hvilket alle som har hatt anledning til å møte dette problem på nært hold, kan bevitne.

«Felles innsats for misjon» innebærer at man anlegger et helhetsperspektiv på sitt arbeid, og at man er villig til å ta opp til revisjon det tradisjonelle mønster for dette. Misjonsoppgaven er én, og den må løses i fellesskap. Vi må vise, sa Newbigin, at en sann Guds menighet er på én og samme tid del av Guds misjon til de mennesker som bor i dens umiddelbare nærhet, og del av Guds misjon til jordens ender. Underlig nok finnes det ennå folk som blir forbauset når man taler om det misjonsansvar afrikanske kristne har for uomvendte hedninger i Europa! Hva misjonsavdelingen angår, har denne selv sagt ingen myndighet til å gjennomføre en «joint action for mission». Alt den kan gjøre, er å hjelpe de misjoner og kirker det gjelder, til å treffe sin egen avgjørelse og å handle i samsvar med denne, — og å sørge for at de erfaringer man har gjort i ett område, blir kjent i andre områder.

Til slutt nevner jeg at blant de kirker som i sommer etter søknad ble tatt opp som medlemmer i Kirkenes Verdensråd — som kjent er dette en sak Centralkomiteen treffer avgjørelse i — er også Den evangelisk-lutherske kirke blant zulufolket i Syd-Afrika, — en frukt av bl. a. Det norske misjonsselskaps virksomhet. Norske aviser og blader har merkelig nok ikke meddelt noe om at denne kirke, som vår egen Schreuder la grunnen til, har søkt og fått medlemskap i verdensrådet. Forslaget om å søke medlemskap i Kirkenes Verdensråd oppnådde et solid flertall på kirkemøtet i Syd-Afrika. Det var ingen diskusjon om saken, og det ble ikke fremmet noe annet forslag. Det er all grunn til å merke seg hvordan de unge kirker — nå også en kirke med direkte tilknytning til norsk misjonsvirksomhet — nærer et sterkt ønske om å bli med i det kristne fellesskap Kirkenes Verdensråd er eksponent for.

Nedenfor følger i sin helhet det «budskap» komiteen vedtok å oversende de forskjellige nasjonale og regionale råd osv. som er medlemmer av Kommisjonen for verdensmisjon og evangelisering. Dokumentet er offentliggjort i *Ecumenical Press Service* 1962 nr. 30. Oversettelsen er ved cand. theol. Nils-Aksel Mjøs.

1. Ved dette første møte i komiteen for DWME (Avdelingen for verdensmisjon og evangelisering) er vi blitt ledet til visse felles overbevisninger som vi ønsker å dele med så mange som mulig og som vi derfor meddeler alle våre tilsluttede råd og Sentralkomiteen.

2. Vi tror at vi lever i en tid fylt med nye muligheter for kirkens verdensmisjon. Før det første har sammenslutningen av de to verdensråd ført oss til et sted hvor vi kan sammen lytte til hva Gud har å si kirkene, kan tale til kirkene om deres misjonskall og kanskje kan — om Gud vill — mobilisere kirkenes ressurser for deres oppgave på en ny måte. Allerede på dette første møte har vi begynt å se tingene i

et perspektiv forskjellig fra det som de to tidligere råd hadde. For det annet er det i mange av våre land en dypere erkjennelse av menneskets behov for hva ingen teknisk assistanse kan avhjelpe, av menneskets fattigdom midt i overfloden, av menneskets hunger etter den levende Gud. Vi har hørt mange eksempler på at det — langt utenfor kirkegrensene — er en ærbødighet for Jesus Kristus og et ønske om å ære og følge ham.

Og for det tredje er vi overbevist om at Gud skaper nye muligheter i vår tid til fremgang for misjonen. Der er meget både av åpenlys og hemmelig nederlagsstemning i kirkene angående misjonens arbeid og mye snakk om dører som lukkes. Vi tror at dette skyldes en feilbedømmelse. Gud som styrer alle ting benytter det som mennesker kaller katastrofer, til å ryste sitt folk ut av dets falske sikkerhet og åpne for det nye dører for evangeliseringen, for det «håp i aksjon» denne er. Der er mange ting i samtiden, som illustrerer det faktum at tilbakegang og katastrofer ved troen kan bli en mulighet for seierrikt vitnesbyrd. Krigsherjingen av bamileke-landet har gitt muligheten for en ny evangeliserings-bevegelse. Kongo-tvisten har på noen steder blitt en sjanse til å styrke kirken. At kristne blir spredt under den hurtige nasjonale utviklingsprosess, hvilket visse steder er blitt årsak til større arbeidspress for prestene, hilses andre steder velkommen fordi det skaper nye misjonsmuligheter.

3. Men vi er tydeligvis ikke forberedt på disse anledninger. Misjonsbevegelsen viser for lite tegn på bevegelse. Årsakene til ubevegeligheten er utvilsomt forskjellige og sammensatte. Blant dem er:

a. Det faktum at vi har arvet en struktur som er basert på den periode av menneskets historie vi nylig har gjennomlevet, hvor kristen misjon utelukkende ble ledet av folk fra den «vestlige» verden. Denne periode er avsluttet, men atskillige av våre strukturer har forblitt uforandret.

b. Det faktum at vi ennå ikke har lært å se misjonsoppgaven som en felles oppgave for Guds folk som helhet, slik at det hver

enkelt del trenger, angår alle. Følgelig har ikke ressursene hurtig nok blitt stilt til disposisjon på de punkter hvor de trengtes.

c. Det faktum at alt for mange kristne betrakter kirken mer som en kilde for egne privilegier enn som et sted som krever ansvarlighet for ens neste, i hvis tjeneste Kristus skal tjenes. Følgelig har kirkesamfunnene blitt selvsentrede og har til og med gjort det klart at man ikke ønsket nye medlemmer.

4. Gjennom våre diskusjoner har vi sett at vi har mye å lære av det mellomkirkelige arbeid (ICA). Vi ønsker velkommen den hjelp — både av finansiell og personlig art — som nå i stadig større omfang ydes for å styrke og utfylle det arbeid som er utført av misjonsorganisasjonene. Og vi innser at vi har meget å lære av det mønster for ekumenisk utveksling av ressurser som er utviklet av «Division of Inter-Church Aid, Refugee and World Service». Vi tror at vi må finne liknende måter å mobilisere kirkenes ressurser på — til hurtig og effektiv reaksjon på de nye dører til fremgang for misjon som Gud nå åpner for oss.

Det er sant at der finnes grunnleggende forskjeller mellom f. eks. en felles hjelpeaksjon for dem som ble offer for jordskjelvet i Chile og en felles aksjon for å møte de åndelige behov blant Indias intellektuelle. Penger, mat og ulltepper kan lagres, samles og oversendes så hurtig som radio og fly gjør mulig. Den annen art av behov kan føre med seg livslang forpliktelse hos noen få og helhjertede menn og kvinner. Denne utvilsomme forskjell gjør allikevel ikke likheten som foreligger, til intet. ICA ville ikke ha kunnet arbeide hvis der ikke fantes folk som var beredt til med dyrebar personlig tjeneste å svare på kallet. Og slike situasjoner som dem vi har hos Indias intellektuelle, hos befolkningen i Afrikas byer som først i det siste er kommet med i utviklingen, i de uevangeliserte områder i Asia og Afrika, — for ikke å snakke om litteraturens, radioens og televisjonens vidstrakte verdener — kaller virkelig på den art

av mobilisering av de totale ekumeniske ressurser som ICA har søkt å oppmuntre til.

Det er også sant at i enhver sådan diskusjon må problemet med de konfesjonelle forskjeller sees i øynene. Det ville være uærlig å behandle dette problem overfladisk. Likevel må man spørre: «Hvis Gud har brakt oss til det punkt hvor vi er villige til å dele materielle ressurser uten hensyn til konfesjonelle forskjeller, kan det ikke da tenkes at det er Han som nå bringer oss til det punkt hvor vi må erkjenne at vi i våre dager bare kan fullføre det kall til misjon som han ga oss, så fremt vi lærer å bringe våre forskjellige tradisjoner inn under lydighet mot det Guds Ord som skal forkynnes blant folkene, og følgelig å arbeide sammen i misjonen?»

5. I en slik samlet aksjon for misjonen må der — som et vesentlig element — være en ærlig og kritisk vurdering av hva vi allerede utfører. Vi kommer ikke til å finne veier til å gjøre de nye ting som må gjøres, dersom vi ikke allerede er forberedt på å slutte med det som ikke lenger er de vesentlige faktorer i arbeidet for å gjøre Kristus kjent for menneskene. Vi tror derfor at de konsultasjoner som nå planlegges i samsvar med «Joint Action for Mission»-programmet, er det riktige startpunkt for enhver gjenreisning av mobilitet i misjonen. Vi har med interesse hørt om de planer som er lagt av East Asia Christian Conference for «situasjonskonferanser» i Asia, og om de spørsmål som nå stilles kirkene som en del av forberedelsesarbeidet for disse.

6. Vi foreslår at staben for vår avdeling med programmet «Joint Action for Mission» som grunnlag, så langt omstendighetene tillater det, arbeider etter følgende linjer:

a. Å utvikle med omhu et eller to prosjekter for ekumenisk hjelp til misjonens fremrykning i særlig lovende og betydningsfulle situasjoner. Programmet for Afrikas byer, «Islam i Afrika»-programmet og den foreslåtte undersøkelse i Vest-Afrika, er eksempler på hva vi tenker på. Vi håper at kirkene i sin tid vil være villig til å finne ressurser — og fremfor alt oppofrende

menn og kvinner — til å følge etter der hvor disse prosjekter viser veien.

b. Å oppmuntre til en ny forståelse i kirkene for misjonens oppgave slik den foreligger idag, — med alle egnede midler. Dette er et enormt foretagende. En viktig begynnelse er gjort med å artikulere denne forståelse gjennom undersøkelsen «Guds ord og kirkens misjonsansvar» og andre arbeider «Department of Missionary Studies» tar seg av. Vi har foreslått en del videre skritt i vår rapport om «Education for Mission and Evangelism». Vi håper at Kirkenes Verdensråd og særlig dets informasjonsavdeling kan hjelpe til med å gjøre klart for kristne overalt, på vår tids språk, såvel arten som omfanget av kirkens misjonsoppdrag.

c. Å aktivisere alle kristne til forbønn for verdens evangelisering. For dette formål foreslår vi at man må finne frem til de beste måter å gjøre kjent — som bønne-emner — de store oppgaver og muligheter misjonen står overfor i dag i hvilken som helst del av verden. Her er et punkt hvor de nåværende konfesjonelle grenser kan og bør overvinnes.

7. Ett av de nye trekk ved vår situasjon etter sammenslutningen er at «Division of World Mission and Evangelism» har satt kirkens forpliktelse til å vitne for det jødiske folk i sentrum av sitt arbeid. Vi er takknemlige for dette, da vi tror at de kristnes troskap når det gjelder å forkynne Jesus Kristus for deres jødiske venner og naboer i visse henseender er en prøve på ektheten i deres forståelse av misjonen. Men vi er også tvunget til å tilstå — med skam — at så lenge det jødiske folk fremdeles lider som det gjør, under åpenlys urett eller fordekt diskriminering fra de kristnes side, er det vår første forpliktelse i denne sak å kjempe en utholdende og modig kamp mot de mange former for antisemittisme, og å være beredt til å identifisere oss selv med dem som lider under en sådan urett.

8. Vi har talt om de nye perspektiver som har åpnet seg for oss allerede på dette første møte etter sammenslutningen av de to råd. For å fremme en sannere forståelse av vår oppgave tror vi det er meget vesentlig at vi tenker alvorlig over de ting

sammenslutningen medfører for forholdet mellom kirker og misjonsorganisasjoner i de forskjellige land. Vi hilser det faktum velkommen at fruktbar diskusjon om dette emne foregår i atskillige europeiske land, og vi anmoder staben om å holde kontakten med dem.

9. Vi hilser velkommen det økende samarbeid mellom denne avdeling og DICARWS. Vi erkjenner at den fremtidige samarbeid-struktur på ingen måte er klar og at meget tankearbeid ennå må gjøres. Men vi vil oppmuntre staben til så langt som mulig å utbygge en praksis med samtale og samarbeid om prosjekter.

10. Det alvorlige ved den tid vi lever i, øver et sterkt inntrykk på oss. Vi tror det er Gud som har brakt oss til det punkt hvor gamle strukturer står i fare og hvor vi er tvunget til å søke nye veier hvor kirkene samlet kan fullføre kirkens misjonsoppdrag. Gud gir oss tid til å handle, men ingen uendelighet av tid. Vårt møte her har ført oss til en felles overbevisning om at Gud i dag kaller oss til å handle i misjonen i fellesskap, først lokalt, og deretter ved å mobilisere de kraftkilder den universelle kirke rår over, for denne verdensvide oppgave.

Halvdelen av denne verden sulter, og vi holder på å lære å dele vårt brød ikke bare med våre naboer, men tvers over verden. Det finnes en sult som ingen del av verden er fri for, og det gis intet annet brød som kan tilfredsstille denne sult enn Jesus Kristus. Vi må nå lære — som én familie — hvordan vi skal dele det levende brød med alle mennesker som vil ta i mot det.